

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

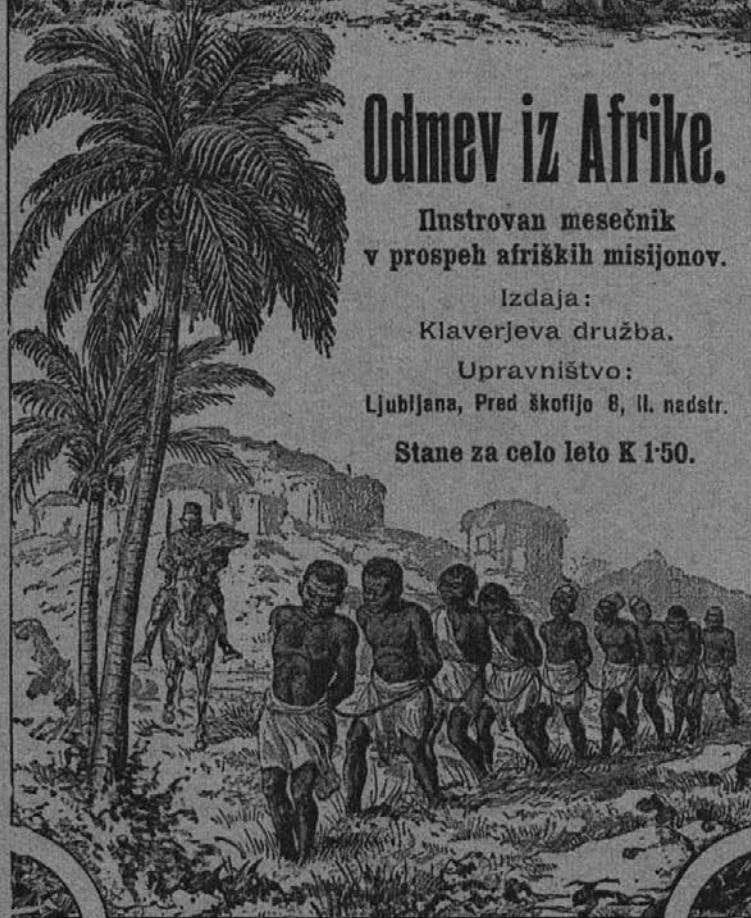
Izdaja:

Klaverjeva družba.

Upravištvo:

Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev.

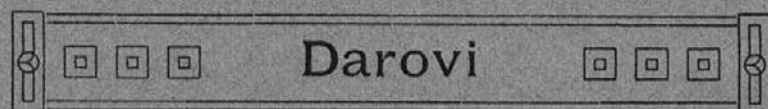
Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred Škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve Družbe, gospej grofici M. Tereziji Ledóchowski, začasno **Salzburg**, Drelfaltigkeitgasse 12.

Vsebina številke meseca decembra:

Dušna premija. — Od Tebe je odvisno. — Misijonski dopisi: Apostolska prefektura zapadnega Nigra. (Pismo preč. o. Zappa.) — Apostolska prefektura Liberija. (Piše preč. o. Ogé.) — Apostolski vikarijat Dar-es-Salaam. (Pismo preč. g. škofa Spreiterja.) — Apostolski vikarijat Transvaal. (Pismo o. Ryau.) — Fort Dauphin (Južni Madagaskar). (Pismo o. Engelvin.) — Iz Madagaskarja. (Pismo o. Vincencija Pavl.) — Dospela misijonska pisma od 10. maja do 10. avgusta 1915. — Popolni odpustek. — Sliki: Škof Jalabert, senegambski apostolski vikar. — Škof Tomaž Spreiter, O. S. B., apostolski vikar v Dar-es-Salaamu.

od dne 1. do 30. septembra 1915.

Za afriške misijone: N. Kucler 10 K, A. Ploj 17 K, I. Kržič 5 K 50 v, pl. Salomon 1 K, F. Kurent 1 K, po nabiralniku 80 v, E. Čuk 2 K, U. Martinec 2 K, A. Štern 6 K, M. Rozman 1 K, G. Stimmnikar 7 K, J. Resnik 9 K, F. Hostnik 3 K, M. Wizjak 16 K, E. Dolinšek 5 K, T. Fille 15 K, M. Weis 1 K, Neimenovana 40 K, N. N. 20 v, A. Ručgej 20 K, po F. Kodre 7 K, A. Rajter 5 K, J. Esih 4 K.

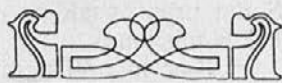
Za sv. maše: A. Radič nabrala 35 K, F. Kurent 6 K, M. Male nabrala 34 K, A. Solar nabrala 10 K, rodbina Kumprej 10 K, † M. Schnabl 10 K, po Kumprej nabrano 7 K, N. N. 115 K, H. Pečolar 2 K, † K. Laznik 20 K, M. Gaberšček 2 K, F. Medved 2 K, A. Horvath nabrala 13 K.

Za stradajoče: A. in And. Poderžaj 18 K, M. Jerušovič 2 K, H. Bizjak 2 K, M. Rozman 1 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: J. Dolšak za odkup sužnjev 100 K; Ant. Kovačič in tovarišice za botrinski dar dečka na ime: **Frančišek Seraf.-Marija-Jožef-Alojzij Volčič** 27 K; gosp. Zotter botrinski dar dečka na ime; **Hugo-Marija-Jožef Zotter** 24 K.

Škof Jalabert, senegambski apostolski vikar.

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov so nam obljubili afrikanski misijonski škofje in misijonarji do danes letno

407 svetih maš.

Od Tebe je odvisno!

Da, dragi čitatelj, od Tebe je odvisno, ali bo misijonsko delo v prihodnjem letu napredovalo ali pa nazadovalo. Od vsakega čitatelja in čitateljice je odvisno, ali bo sveta Cerkev po svojih misijonarjih v Afriki praznovala zmago. Da, od poguma posameznikov je to odvisno! V deželi naših črnih bratov stoji sedaj eden nasproti legijonu, kajti število misijonarjev se je krčilo brez prestanka, brez nadomestila.

To, kar vrši ta peščica misijonarjev, ki je ostala v Afriki, je nadčloveško, je velikansko, toda dolgo ne bo moglo tako naprej. Preveč napeta struna se pretrga, ako je nikdo ne odvijje. Kdo naj tu pomaga, kdo skrbi za odpomoč? Vsak čitatelj, vsaka čitateljica. Ne zanašajmo se na druge;

to je veljalo morda v mirnem času, ne pa v uri vojske. Sedaj primi vsak za orožje, kajti gre se za rešitev katoliških misijonov!

Kjer je prej delovalo dvajset misijonarjev, jih je sedaj komaj troje. Kako dolgo bodo mogli še vzdržati v nadčloveških naporih? Za nadomestilo manjkajočih misijonarjev pa treba sredstev, izdatnejših sredstev, kajti pot je sedaj dražja. Treba je pomnožiti katehiste, a preskrbeti se jim mora vsaj najpotrebnejše za življenje!

Prijatelji misijonov! Pomnožimo naše delovanje; Bog živi in nam bo pomagal! Ako nam ljubezen do misijonov še ni prešla v meso in kosti, je sedaj čas za to, ker trenutek je odločilen!

Vsak prijatelj misijonov postani pomožni misijonar. Kakor je trkal ubogi Lazar na bogatinove duri, idimo tudi mi tjakaj, kjer se še ni nič storilo za misijone. Razkrivajmo rane ubogih črncev ter ne odnehajmo, dokler misijonska misel ne najde trdnih tal. Saj vemo, kakšen je bil konec Lazarjev. Angeli so ga ponesli v naročje Abrahamovo.

Misijonom moramo pridobivati bojevnikov s tem, da jim pridobivamo novih prijateljev, pomagati pa moramo v gromotnem oziru s tem, da nabiramo potrebna sredstva; vzbujati moramo ljubezen drugih s pridobivanjem novih naročnikov za „Odmev“ in „Zamorskega otroka“.

Ob novem letu, to bodi naš sklep, hočem pridobiti Družbi sv. Petra Klaverja najmanj enega novega sotrudnika, najmanj enega novega naročnika za mesečnika „Odmev iz Afrike“ in „Zamorski otrok“. Naše geslo bodi: „Bog hoče!“

MISIJONSKI DOPISI.

Apostolska prefektura zapadnega Nigra.

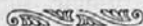
Iz pisma preč. o. Zappa, apostolskega prefekta, naši generalni voditeljci posnamemo sledeče zanimive podatke o duhovniških poklicih afrikanških domačinov.

„Tuintam se je dvomilo,“ tako piše o. Zappa, „da bi se dalo vzgojiti črno duhovništvo, toda zelo po krivici; a kolikor vem, prašalo se ni nikdar, je li potrebno. Ako bi kdo še mislil, da je to nezadosten vzrok za vzgojo črnega duhovništva, moral bi že zadostovati pogled na pretečo spreobrnjevalno gorečnost izlama, da ga o tem prepriča. Črni mohamedanski duhovnik ima poleg tega, da pridiguje lahko vero,

še to velikansko prednost pred evropskim misijonarjem, da je domačin, da je iste barve ko oni, na katere se obrača. Hoté ali nehoté spravi krščansko vero, ki je že sama na sebi težavna za človeško naravo, ob veljavo, s tem, da jo nazivlje vero belcev, ki je samo za belce, in kar je še slabše, da jo imenuje vero osvojevalcev in roparjev dežel. Vsak star misijonar ve, kako slabo je za nas, da smo belci.

Po pravici se je reklo, da se v nekaterih deželah, ki so že zelo razvite in so napredovale v omiki, ni tako odločno zavzelo za izobrazbo duhovništva iz vrst domačinov, kakor bi se lahko. To predbacivanje pa ne zadene Afrike, kjer pade razširjanje in povrnitev krščanstva v relativno novejši čas in kjer je omika v primeri z drugimi deželami še zelo zaostala. Toda naj je prej bilo kakorkoli, neobhodno potrebno je, da se postavi prodiranju izlana s kakršnimikoli žrtvami, čim najhitreje, nasproti nasip domačih mašnikov, ki bodo z večjim uspehom ko mi s pridigo in predvsem s svojim zgledom množili odkrito mišljene prestope, one domačine pa, ki še dvomijo, navduševali in privajali nazaj begunce.

Zatorej, gospa grofica, je med vsemi podjetji in križarskimi vojskami, ki jih je izmislila Vaša neumorna gorečnost, najlepše ono, katerega namen je nam omogočiti, da uspešno delujemo za izobrazbo črne duhovščine. To delo zna biti najbogatejše na srečnih uspehih in bo največ pripomoglo k odrešenju in zveličanju tega ubogega ljudstva. Vsako jutro molijo po vseh naših cerkvah verniki, ki so pri sv. maši, skupno molitev, ki je sestavljena nalašč zato, da prosijo Boga, naj vzbuja med njimi duše, ki so mu popolnoma vdane in se hočejo posvetiti blagru bratov tako, da se podajo v duhovski stan. Bog ne bode pustil njihove prošnje neuslišane, saj je vendar Prihod njegovega kraljestva, za kar ga prosijo; in mi, ki nimamo niti strehe niti sredstev za njih vzdrževanje, se drznemo izkušati božjo previdnost s tem, da sprejemamo v svetišče od Boga poklicane. Ne bodemo se obotavljali odpreti jim svoje roke, zanašajoč se na obljubo Onega, ki je dejal: „Iščite najprej božjega kraljestva, in vse drugo vam bo prirejano!“

Apostolska prefektura Liberija.

Preč. oče Ogé, prefekt Liberije, piše generalni voditeljici Klaverjeve Družbe iz Sasstowna 10. maja 1915. sledeče:

Iz vsega srca se Vam zahvaljujem za velikodušno darilo 780 mark. Ta vsota nam je tembolj dobrodošla, ker so se naši izdatki od pričetka vojske zdatno zvišali. Saj bi še ne bilo

tako hudo, ako bi mi bilo oskrbovati samo našo postajo in njeno osobje; toda žalibog vlada po celi deželi Kron huda lakota in tako sem prisiljen, deliti riž tudi otrokom in starčkom. Naročil sem 25 vreč po 20 mark; deset jih dobimo ta teden, ostalo v enem mesecu. Kolikor se spominjam, sem Vam že pisal o vzroku te nadloge, ki je nastala vsled pomanjkanja dežja v preteklem letu, ko jih večina ni niti toliko pridelala, da bi obsejala to leto svoja polja. Tako morajo čakati julijeve žetve, da bodo lahko mislili na setev v večjem obsegu. Ako bo šlo vse po sreči, bo nevarnost lakote do konca leta odстранjena. Do tedaj pa morajo naši ubogi ljudje gledati, kako se bodo preživili. V drugih deželah ali kolonijah bi prevzela vlada vsaj skrb za setev, toda v Liberiji tega ni upati, ker je republika sama zelo revna.

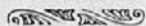
Prihajam ravno iz Grand Cesa, ki je ravno tako pomembno mesto kakor Sasstown in ki leži nekaj več ko tri četrtine pota proti rtiču Palmas odtod ob morju. Tamkajšnji poglavarji so nas prijazno sprejeli ter nam odstopili obširni, ugodno ležeči kos zemlje za našo naselbino. Da nam pokažejo še bolj svojo naklonjenost, so obljubili, vse kamenje in pesek, kar ga potrebujemo za naše stavbe, spraviti po svojih ljudeh tjakaj. Tako sem jim obljubil, da bom proti koncu tega leta pričel s stavbo našega stanovanja. Isto bo tako urejeno, da bo služilo najmanj eno leto tudi za šolo in cerkev. Hiša, kjer bosta bivala dva misijonarja, bo stala okrog 4.000 mark.

Vračajoč se iz Grand Cesa smo se ustavili v Bikini Cesu, velikem mestu ob morju, kakih 12 milj oddaljenem od Grand Cesa v smeri Sasstowna. Pridobili smo tam lep kos zemlje in obljubil sem ondotnim poglavarjem, da ustanovim tam misijon, kakor hitro bo konec evropske vojske. Vsekakor mislim, da bo mi komaj mogoče načrt pred oktobrom leta 1916. izpeljati.

Prihodnji teden se podam v Monokvijo, ki je oddaljena kakih 12 milj od Sasstowna, da pričnem tam s stavbo cerkve v čast presv. Srcu Jezusovemu. Temeljno zidovje bo iz cementa, streha iz železne pločevine, ostalo pa iz lesa ali bičevja, kakor je tu v navadi. Ako bo vreme ugodno, bom postavil tudi hišico za dva misijonarja. Tudi ta bo po tukajšnjem običaju postavljena iz lesa in bičevja. Mislim, da bo za obe stavbi zadostovalo 3.200 mark.

Ko bo to končano, želim pričeti s stavbo od Vas zaželjene cerkve v čast sv. Judi Tadeju. Nameravam jo staviti v Wurokli, veliki vasi blizu Monokvije; hočem pa, preden kaj začnem, ljudi in deželo natančneje spoznati ter počakati, bodo li naši uspehi v Monokviji našemu pričakovanju odgovarjali.

Pripis. Našim cerkvam primanjkuje mašnih oprav in trenutno bi zelo nujno rabili tri obleke, zlasti črno, belo in rdečo. V naši prefekturi še nimamo nobenih redovnic, kar se zelo pozna pri našem cerkvenem perilu. Najbolj potrebujem nekaj oltarnih prtov, korporalijev, purifikatorijev in nekaj alb. Tudi število rožnih vencev bi nam zelo dobrodošlo.

Apostolski vikarijat Dar-es-Salaam.

Ker nam je od začetka vojske do sedaj bilo le enkrat mogoče poročati našim čitateljem, in še takrat le v kratkih potezah, o delovanju v apostolskem vikarijatu preč. gospoda škofa Spreiterja, zato upamo, da bo pred kratkim naši vrhovni voditeljici došlo pismo zbudilo med cenjenimi čitatelji posebno zanimanje. — Prečastiti gospod piše 22. junija 1915. iz Dar-es-Salaama.

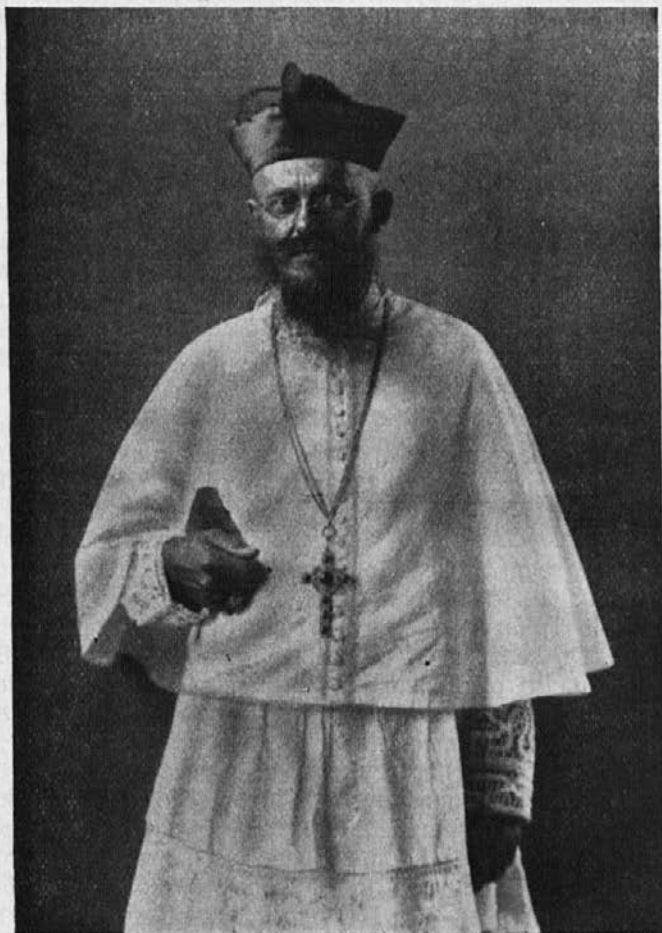
Velerodna gospa grofica!

Te vrstice naj bodo samo znak, da še živimo in da Vam z njimi naznanjam, da se nam razmeram primerno še precej dobro godi. Ako pa bo vojska še dolgo trajala, bomo njene posledice bridko občutili. Vendar imamo misijonarji tolažbo, da nas v domovini niso pozabili. Seveda bodo milodari za misijone sedaj redkejši in mnog poklic bo izgubljen. Mnogi bratje-lajiki, ki so bili vpoklicani, in tudi mnogi duhovniki bodo padli. Tukaj v koloniji je 17 bratov iz mojega vikarijata pri četah. Do sedaj so še vsi pri življenju, čeravno so bili že vsi v ognju. Pri obstreljevanju mesta meseca novembra je bil misijon obvarovan. Očividno ga niso hoteli poškodovati, kajti zvonik bi jim nudil imenitno točko za obstreljevanje.

Zmanjšan vikarijat je koncem meseca decembra imel 5823 katoličanov domačinov in 646 katoličanov evropskega pokoljenja, 2311 katehumenov, 20 misijonarjev (od katerih je o. Bernard Busch žalibog koncem sušca umrl), 36 bratov, 44 sester, 382 katehistov (proti koncu 1913. l. okrog 365), 13 misijonskih postaj, 450 šol (okrog 389 ob koncu l. 1913.), 15.847 šolskih otrok (12.679 pa leto prej), krstov je bilo 1115, sv. obhajil 50.163 podeljenih domačinom, oskrbljenih 55.503 bolnikov.

Kljub vojski lahko beležimo napredek. Toda umeli boste, velečislana gospa grofica, kako bridko bi bilo meni in vsem misijonarjem, če bi morali otročiče, ki smo jih s tolikim trudom pridobili in zbrali, vsaj deloma odpustiti. Hvala Bogu, sedaj smo še vedno na boljšem kakor misijoni v Kamerunu. Prejemamo le redka in nepopolna poročila. A kar smo zvedeli, nam je po-

vedalo dovolj o ravnanju, katero bi morda zadelo tudi nas, če bi naše čete ne odbile vseh napadov. Bog nas obvaruj tudi v prihodnje!

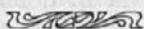
Škof Tomaž Spreiter, O. S. B., apost. vikar v Dar-es-Salaamu.

Priporočam sebe in meni izročeni vikarijat molitvam Vaše Družbe ter ostajam z izrazom hvaležnosti in največjega spoštovanja

Vašemu blagorodju vdani

† Tomaž Spreiter, O. S. B.,
apostolski vikar.

Pripis. Pred kratkim sem zvedel o izvolitvi Vašega brata redovnim generalom. Veseli me, da sem ga preteklo leto v Vaši hiši spoznal. V teh časih ne upam čestitati k izvolitvi, pač pa mu želim iz srca pomoči in milosti, da bi mogel krmilo svojega reda v tako težkih časih varno voditi. Moja molitev naj spremlja te moje želje.

Apostolski vikarijat Transvaal.

O. Rya u piše 18. februarja t. l. iz Pretorije naši vrhovni voditeljici:

Pred nekaj meseci sem prejel od Vašega visokorodja pismo, v katerem mi poročate, da naj pošljem račun o izdatkih, katere sem imel, ko sem Vam poslal zaboj z različnimi predmeti od Kafrov. Poslal sem, vendar zdi se mi, da ni došel v Vaše roke, ker nisem dobil odgovora. Bojim se, da je vojska tudi v Italiji povzročila mnogo nereda ter da je prevrgla poštni red. Tudi mi smo prebili nevarne čase vendar, hvala Bogu, vstaja v južni Afriki je zadušena, in kadar se povrne mir, ki nam ga naj Bog kmalu podari, tedaj nam bo vsem napočil jasnejši dan.

Želim Vam izreči najsrčneje častitke. Vaš vzvišeni brat je imenovan prednikom jezuitov. Prosim Boga, da bi mu dal mnogo let rodovitnega delovanja in mu podelil tudi moči za prenašanje težkih izkušenj, ki mu jih bo gotovo prinesla njegova visoka služba.

V svojem zadnjem pismu sem Vam govoril o zidanju neke cerkve za gobavce, katerih se nahaja 800 v nekem domu, 8 milj od Pretorije oddaljenem. Angleži, Holandci, luterani imajo cerkve v tem zavodu, mi pa nimamo ničesar, niti toliko prostora ne, kjer bi se lahko varno in na dostojen način darovala sv. maša. Duhovnik obišče katoliške gobavce vsak teden, vendar ker ni cerkve, se ne more mnogo zanje storiti. Skupaj je 30 katoličanov in s cerkvijo bi se jim mnogo dobrega izkazalo. Sedaj imamo v Južni Afriki centralno vlado in tako so privedli v zadnjih letih v zavod blizu Pretorije gobavce iz Transvaala, iz proste države Oranje in iz Natala.

V preteklem juliju mi je rekla gdč. Foodall, ena izmed katoliških strežnic v zavodu gobavcev: „Angleži, Holandci in luterani imajo cerkve in mi nimamo ničesar. Zelo hrepenim po prostoru, v katerem bi se lahko opravljala sv. maša. Govorila sem z nekim tesarjem, ki mi je dejal, da bi napravil majhno sobo iz lesa in železa za znesek 600 K. Pripravljena sem, to vsoto pridobiti, da dobimo sobo, kjer bomo lahko

prisostvovali sv. maši.“ Čutil sem se osramočenega, ker je imela ona več vneme za čast božjo in rekel sem ji, naj mi da časa, da reč premislim; hočem poskusiti in nekaj storiti za to. Isti dan sem ji pisal, da naj vloži prošnjo na našega škofa dr. Cox, da mi dovoli storiti, kar mi bo mogoče, za cerkev gobavcev. Po nekolikem odlašanju je dal dr. Cox dovoljenje in od takrat storim vse, da bi dobil potrebni denar. Nabral sem 3840 K. Cerkvena vrata so se mi obljubila, kar je toliko kakor darilo 720 K. Nadalje se mi je obljubilo brezplačno dovažanje stavbnega gradiva iz Pretorije do zavoda. Tukaj naj opomnim, da stane en tovor K 16'80, ker znaša daljava 8 milj slabe poti. Neki protestantski prijatelj mi bo podaril stavbnega gradiva v vrednosti 720 K. Trapisti v Marianhilu mi dajo okna, ki so vredna 1440 K. Poprej sem rekel, da imam v rokah 3840 K, vendar k tej vsoti sem vračunal tudi darovana okna, tako da imam pravzaprav v rokah samo 2400 K. K tem bi potreboval približno še 7200 K. Cerkev naj bi bila vsak dan odprta in ako bi imel tabernakelj iz jekla, bi mi škof gotovo dovolil, v njem hraniti Najsvetejše. Tako bi dobili gobavi prostor, kjer bi lahko molili, kjer bi Jezus, v njihovi sredi bivajoč, jim delil svoje milosti. Torej se obračam do Vas, gospa grofica, da pripomorete k temu delu ljubezni.

Kako grozne čase imamo! Da bi se nas Bog usmilil! V skrbeh sem, ker imam ljubljeno sestro v Thildonku in o njej nisem slišal nič od izbruha vojske. Bila je tam kot re-dovnica od 1. 1876.

Fort-Dauphin (Južni Madagaskar).

Veleč. o. Engelvin piše g. vrhovni voditeljci iz Fort-Dauphina 3. aprila t. l. sledeče:

Vaše blagorodje!

Dolžnost me veže, zahvaliti se Vašemu blagorodju v imenu svojih katehistov, kristjanov in katehumenov za dobroto, s katero ste se pred enim letom odzvali mojemu klicu na pomoč. Srčna hvala tudi za brezplačno pošiljatev zanimivega mesečnika „Odmev iz Afrike“. Z veseljem Vam morem poročati, da sem z Vašo izdatno podporo mogel ustanoviti koj tri postaje za katehiste in ako bi se — zaradi težavnih časovnih razmer — uprava z izplačevanjem cele Vaše pošiljatve ne obotavljala, bi mogel število katehistov še podvojiti.

Dovolite, gospa grofica, da Vam v znak hvaležnosti poročam o svojem zadnjem potovanju po svoji velikanski župniji, katera obsega dva okraja in dvajset vasi.

Sobota. — Po večdnevnem deževju je solnce prodrlo gosto meglo. Toda kako vreme bo neki danes? Zastonj bi vprašal o tem izvedence. Zato bo dobro, poskrbeti se s potrebnim dežnikom, kapuco in visokimi čevlji. Mojih šest nosačev pristopi z nosilnico in jaz se vsedem v njo, nato čvrsto poprimejo in namah sem na njihovih ramah. Vse to se je zgodilo hitreje kakor Vam pripovedujem, kajti že hite moji nosači umerjenih korakov, za njimi pa moj „mali“, 15 letni dečko, kateri mi služi za kuharja, tolmača in ministranta. Danes imamo lepo vreme, pravo evropsko pomladansko solnce, čeprav smo tu sredi zime. Pred poldnevom smo prehodili 24 kilometrov, ki ločijo Manambaro od Fort-Dauphina.

Zvečer se podam po vasi od kočice do kočice, pri čemer pomnožim svoj „Salama!“ („Dober dan“) in „Veloma!“ („Na svidenje!“) ter se potrudim, najti za vsakogar, — bodisi vnet ali mlačen kristjan, ali še pogan — primerno besedo, katera najde pot do srca ter se spremeni v kal vere in čednosti.

Nedelja. — Dan napoči, toda gosta megla se vzdiguje iz močvirnate planjave, ki jo obdaja troje gričev, po katerih so raztresene kočice vasi Manambaro. Opazovaje s cerkvene strehe nisem videl nobenega živega bitja in zato sem s svojim zvončkom pozvonil k „angelskemu češčenju“. To je splošno budilno znamenje ter naznanja obenem tistim, ki me včeraj niso videli, da sem tu in da jih vabim ob osmi uri k sv. maši. Res pride moja mala „čreda“ z zvestobo, ki mi dela najslajše veselje. Vrhutega daje neka izredna slovesnost tudi najmanj vnetim povod k hitrici. Poročiti moram namreč svojega katehista iz Ranopizo, ki sta oba iz Manambare doma; vsakdo hoče biti navzoč.

Na večer zapustim Manambaro, da bi prenočil v 14 kilometrov dalje ležečem Ranopizo. Tukaj sem svoje zadnje počitnice (januar — februar) v to uporabil, da sem postavil cerkev in hišo, da mi ne bo več treba prenočevati pod milim nebom. Polovico pota tja sem se ustavil v vasi Ebo-baky, kjer se je pred kratkim naselila neka krščanska rod-bina, v kateri sem koj dobil katehista za dotično vas. Vendar niso vsi udje imenovane rodbine krščanski. Stara mati mi predstavi svojega najmlajšega sina, rekoč: „In tega tukaj moraš tudi spraviti v red; tukaj so njegova žena in otroci, moraš jih krstiti!“ „Gotovo, mamica, pa nekoliko pouka v

katekizmu bo še trebalo in prihodnjo veliko noč ali praznik presv. Trojice bodo krščeni.“

V Ranopizo so me pričakovali moji kristjani, svoj prihod sem jim naznanil po njih lastnem okrajnem glavarju, s katerim sem se sešel v Manambari. Ta glavar je praslika posebne vrste. Kolikokrat sem ga videl z vso zgovornostjo cele poldneve voditi „kabari“ ali razprave svojih podložnih, ki se v volovskih tatvinah, domačih prepirih in drugih zločinih obračajo na njegovo sodno oblast. Kar zadeva njega samega, ki je pravi vzor poganškega glavarja, deli on svojo posebno naklonjenost med svoje krasne črede volov in troje svojih žen. Vendar uživajo poslednje to naklonjenost šele v drugi stopnji, to je, za voli. Cela ta „smala“ obiskuje cerkev ter se imenuje „iz srca katoliška“, kar da upati, da bo krst v smrtni nevarnosti mnoge storil otroke božje.

Proti večeru zberem svoje vernike, izprašujem jih iz katekizma, dovolim nekaj pesmic ter jih bodrim za dobro. Ko je bila cerkev v Ranopizo končana, sem dal napraviti nekaj klopi zanje. Najbolj pogrešamo zvona s kakimi 15 do 20 kilogrami, s katerimi bi se dajalo znamenje k zborovanjem; ker zapazil sem, da nekateri ljudje prihajajo šele, ko je pridiga že minila.

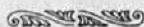
Ponedeljek. — Naznanil sem za danes svojo vrnitev v Fort-Dauphin; kajti v moji odsotnosti se pomnoži mojim sobratom delo. Na drugi strani pa mislim na zgled sv. Vincencija Pavla, kateri si je, ko se je vračal iz misijona na deželi v Pariz, predbacival, da je na polju svojega delovanja še toliko dobrega pustil neobdelanega. Zato porabim priliko, ker sem že 37 km od Fort-Dauphina oddaljen, da pridem na 50 km ter obiščem neko vas, katere prebivalci so me klicali že nad šest mesecev. Tam naseljeni protestanti niso umeli pridobiti si ljudstva. Neki naš nekdanji učenec v Fort-Dauphinu se je ponudil za katehista. Torej se podam ob solnčnem vzhodu na pot; moj brevir je bila cela prtljaga, ki sem jo vzel seboj in tako so moji nosači krepkih korakov hiteli po majhni stezi, ki se vije skozi grmovje naprej.

Dospевši nepričakovano v vas, so voli že zapustili svoje staje in tudi otrok, njih neločljivih spremljevalcev, ni bilo nikjer. Tudi možje so na polju. Uzrem le starčke, ženske in majhne otročiče, ki se po vseh štirih igrajo v pesku.

Vendar je sprejem odkritosrčno prijazen, bil bi celo navdušen, ko bi prinesel seboj zavojček sladkorja. Dam poklicati vaškega glavarja, ki pride z dolgo sulico pogumno bliže ter mi poda roko kot staremu prijatelju. Pogovarjamo

se in končno določimo, da se bo pouk katekizma začasno vršil v glavarjevi hiši. Namen mojemu potovanju je dosežen, obiskal sem svoje kristjane v Manambari, Ebobaky, Ranopizo in Ankilivalo. Obisk drugih vasi sem moral odložiti na prihodnje potovanje.

Torek. — Včeraj sem prenočil v Manambari in danes, preden je zarosil dan, sem se podal na pot ter ob 10. uri dopoldne dospel v Fort-Dauphin, da zopet prevzamem breme svoje profesorske službe. Moji zamorčki niso učenjaki, ne strastni delavci; nič ni bolj neresnično ko prislovica: „Dela kakor zamorec“. Toda v duhovnem oziru mi večkrat nadomeščajo tolažbo, katere mi ne nudijo kot profesorju. Pripravljam jih 20 na sv. krst in čuditi se je, kako se ti 10 do 12 letni dečki, sicer tako lahkomišelnji in brezskrbni, trudijo, da bi se naučili katekizma od prve do zadnje strani na pamet. Nekaj takih imam tudi v Manambari in Ranopizo, ki bodo v kratkem krščeni. Tili mali so moja tolažba v sedanosti in nada misijona za prihodnost.

Iz Madagaskarja.

(Premonstratenec o. Vincencij Pavl. pošilja iz misijona v Sambavi [Severni Madagaskar] Klaverjevi Družbi sledeči oklic na pomoč:)

Ker mi je znana Vaša požrtvovalnost za afriške misijone, se drznem Vašo blagosrčno dobrotljivost opozoriti na naše misijone v okraju Vohemar in Maroautsetra (na severovzhodu afriških otokov).

Vašemu blagorodju je morda znano, da je naša redovna hiša v Seffe Dinaut, čeprav bolnišnica, bila spremenjena najprej v jetnišnico, potem pa od Nemcev porušena in so bili vsi naši redovniki kot jetniki odvedeni v Nemčijo. To pomenja popoln propad naše redovne občine, katero je teža pregnanstva že tako pahnila v veliko revščino; za mnoge naših sobratov utegne biti to prezgodnja smrt. Za nas misijonarje - premonstratence, ki smo živeli od miloščine, nabrane po naši redovni občini, pomenja to skrajno bedo.

Kljub evropski vojski je na našem otoku mir. Vendar se bo položaj naš in naših vernikov poslabšal zaradi pomanjkanja riža, kar pomenja lakoto za celo našo pokrajino.

Ko bi mogli vsaj računati na mašne ustanove, ki so nam prej zagotovile naše telesne potrebščine. A naši očetje nam ne morejo več pošiljati in kako nam naj naše redovne hiše, ki so vsled vojske toliko trpele, pomagajo?

V tem groznem položaju, sem si mislil, nam morda more Vaša družba za afriške misijone z ozirom na mašne ustanove priti na pomoč. Mi smo sedaj popolnoma brez njih. Ono malo, kar nam jih hoče škofijski ordinarijat v Diego začasno odstopiti, je tako malenkostno, da nam je nemogoče od tega živeti, zlasti v misijonih, kjer deluje le eden misijonar, ki ima približno iste izdatke in dolžnosti kakor drugi misijoni. In celo te pičle dohodke bo nam ordinarijat dajal bržkone le od časa do časa, kakor nam je dal umeti. Ker so očetje od Sv. Duha bržkone v enako težavnem položaju, jim pač ne moremo zavidati, ako imajo prednost z ozirom na podporo od strani ordinarijata, saj naj se gre za stvar kakršno si bodi, ima urejena ljubezen pravico skrbeti najprej za svoje.

Upam, da Vam bo, milostljiva gospa, mogoče, naklonjenost Vaše Družbe obrniti na naše norbertinske misijone. Nikdo nam skoraj ne more več pomagati. Naša redovna občina, da, skoro vse hiše našega reda so postale žrtev vojske in mi tukaj niti ne vemo prav, kaj se je z njimi zgodilo. Naj blagovoli torej Vaše visokorodje vsaj začasno vzeti naše misijone v svojo materinsko oskrbo ter si s tem zagotoviti našo hvaležno molitev.

Pišem Vam iz Sambava, a v nekaj dneh odpotujem v Marousetto, kjer hočem očetu Alojziju pomagati pri ustanovitvi novega misijona, ali vsaj zagotoviti primeren prostor; upali smo, ustanoviti tamkaj misijonsko postajo, ko bi nam vojna ne bila zmešala naših računov.

Dospela misijonska pisma

(od 10. maja do 10. avgusta 1915).

Sestra Alojzija iz Gonz., Pietermaricburg, 6. aprila (se zahvaljuje za denarno pošiljatev).

O. Engelvin, Fort-Dauphin, 3. aprila (se zahvaljuje za podporo in pošilja zanimivo poročilo o potovanju, potrebuje nujno za eno svojih postaj mal zvon kakih 15—20 kg).

Sestra Berchmans, Amparibé, 6. aprila. („O kako velika je naša hvaležnost! V največji stiski, ne vedoč, ali naj naše uboge sirote odpošljemo ali ne, nam je došla Vaša pomoč po neskončni previdnosti božji. Vaše pisanje, gospa grofica, je bil svetli solnčni žarek, ki prodre oblačno nebo. Vsi naši otročiči so kleče, s solzami v očeh prosili božjega blagoslova za Vaše blagorodje! Evharistični Zveličar naj usliši prošnje teh malih, On, ki je obljubil požirek hladne vode bo-

gato poplačati! — Od začetka vojne imamo vsak teden trikrat cel dan Najsvetejše izpostavljeno k molitvi. Od jutra do večera obdajajo pobožni verniki, Evropejci in domačini, božjega ujetnika. To je naše trajno češčenje, praznik, ob katerem uboštvo, strah in trpljenje kot misijonske sestre, ki hrepene, kolikor mogoče, razširiti kraljestvo Jezusa Kristusa, vsaj nekoliko pozabimo.“)

Škof de Saune, S. I., apostolski vikar, Tananariva, 8. aprila. (Vojska našemu obojstvu še ni veliko prizadela. Kar se tiče misijonarjev-duhovnikov, so nekateri za vojno službo prestari, drugi so bili pa oproščeni. Toda poslednji bodo morda, ako bo vojska še dalje trajala, spet poklicani pod orožje, in to bi nas potem spravilo v zadrego. Zavod bo izgubil nekaj bogoslovcev, kar bo povzročilo motenje. Veliko noč smo povsod dobro praznovali, vendar s kolikim trudom misijonarjev je bilo praznovanje združeno! S strahom mislim, da nam samostanska provincija (provincija Toulouse) nekaj let ne bo mogla pošiljati novih delavcev. Imamo sicer nekaj seminaristov, a ti so še mladi! — Naš božji Zveličar nas je učil dve molitvi: „Oče nas“, ki ga vsak pozna, in še eno, manj poznano: „Rogate Dominum messis...“, „Prositate Gospoda žetve, da pošlje delavcev v svoj vinograd.“)

Sestra A. Weh, Salisbury, 6. aprila (prosi za motorno kolo za njih kaplana, ki ima 3 in pol milje pota iz mesta do njih; nadalje rabijo ciborij in rohet).

O. Biegner, Emavs, Natal, 14. aprila. (Od Vaših tako blagohotno mi poslanih rožnih vencev imam jih le še malo. Naši črnci zelo ljubijo rožnovensko pobožnost, ki zavzema vse njihove molitve, jim daje snovi za premišljevanje zjutraj ter jih odvrča od greha na večer. Molitev sv. rožnega venca jim daje moč v skušnjavah, krepi jih v smrtnem boju in jim zagotovi nebesa. Zakaj ne bi torej razširjali te pobožnosti, ki nudi toliko koristi?)

O. Mathews, Nsambya, 8. aprila.

O. Moüset, Ambohimasina, 23. aprila.

Sr. Capistran, Kamuli, 12. aprila.

O. Leroüge, apostolski prefekt, Boké, 12. aprila. („Vaše poročilo sem prejel 3. februarja 1915. v Bokéju. Koliko hvaležnost Vam, gospa grofica, dolgujemo, razvidite iz dejstva, da je nam doslej dovoljena podpora od družb „za razširjanje sv. vere“ in „Detinstva Jezusovega“ skoro popolnoma prenehala. Mnogo smo že trpeli vsled vojske, a čaka nas še morda hujše ko doslej. Najmanj dvanajst mojih misijonarjev je vojakov; ob prihodnji mobilizaciji nas bodo vzeli vse, razen treh starčkov. Eno mojih misijonskih postaj so napadli črni vstaši.

Kmalu bi bili umorjeni trije misijonarji postaje sv. Mihaela v Mongo; kočje so nameravali domačini zapaliti. Akoravno je apostolstvo v tej deželi vsled uporov in nemirov mnogo trpelo, vendar nismo malosrčni. Ostali misijonarji potrojijo svoje delovanje, da nadomestijo one, ki so morali odpotovati. Vendar tega napora ne morejo dolgo vzdržati. Zavedamo se, da je milost božja z nami in zato kljub strašnim dogodkom, ki nas tako silno tlačijo, ne izgubimo izpred oči velikega, da, edinega cilja: duše pridobivati za kraljestvo Jezusa Kristusa.“)

O. Frančišek de la Giroday, S. I. Tanjombako, 16. aprila (pošilja uredništvu „Odmeva“ nekaj člankov.)

O. Mac Loone, M. H., Nagalama, 9. aprila (poroča o zidanju cerkve, ki bo posvečena sv. Jožefu).

O. Kerkhoff, M. H., Nagalama, 12. aprila (tudi omenja zidanje cerkve).

Škof Neville, apostolski vikar, Zanzibar, 2. maja (se zahvaljuje za denarno pošiljatev).

Sr. Mazé, dom za gobavce v Farafangani, 25. aprila (se zahvaljuje za prejeto podporo).

O. Bannwarth, M. L., Ubaja, 17. aprila (nima denarja za vzdrževanje svojega učitelja; prosi „botrinskih darov“ za 12—16 zamorskih otrok, katere želi krstiti).

Sr. Pavla-Angela, Matjeskloof, 12. aprila. („Kjer se jaz nahajam, ne trpimo nič vsled vojske, le vse je neizmerno drago. Vreča moke n. pr. stane 50 fr. in pravijo, da bodo cene še poskočile. Nobene zveze nimamo več z našimi sestrami v Veliki Namaqua-deželi že od avgusta lanskega leta. Warmbad, Gabis, Heiragabis i. t. d. so v rokah Angležev, toda ker živi vse ljudstvo v taboriščih, tudi misijonarji v Windhuku, ki je v oblegovalnem stanju, zato ne moremo dobiti nobenih poročil od sosester, kakor tudi ne od duhovnikov. K sreči sem mogla svojih 20 otrok obdržati pri sebi in 90 v šoli, kar mnogim naših misijonov ni bilo mogoče. Deževalo je precej in to je sreča za nas, kajti če bi nastala suša, bi bila mera nesreče polna.“)

Sr. Marcella, Nagalama, 18. aprila (upa od Družbe sv. Petra Klaverja nekaj lepih reči za novo cerkev, ki jo mislijo zidati).

Škof Terrien, apostolski vikar, Lagos, 28. aprila. („Naj mi Vaše blagorodje dovoli ponoviti neko prošnjo lanskega leta v maju. Zdi se mi, da mojega takratnega pisma, čeprav je bilo priporočeno, niste prejeli, ali pa mi vsled izbruha vojske niste mogli dostaviti odgovora. Ponižno sem Vas takrat prosil, da nam pomagate s tem, da nam v Vaši tiskarni natisnete v latinskem besedilu z angleško prestavo introitus (vhod), gra-

duale (nastopna molitev), berilo, evangelij i. t. d., pa tudi himne (hvalne pesmi) in molitve, ki so v našem vikarijatu najbolj v navadi.

Od enega naših misijonarjev sestavljeni rokopis imam pripravljen, da Vam ga pošljem. To delo bi bilo za nas velevkoristno. Naši katoličani bi z njim imeli praktično knjižico, katera bi jim omogočila, pri sv. maši in blagoslovu prav iz srca spremljati petje. Sekiric ne rabijo, ker so za petje zelo nadarjeni“).

O. Wallers, apostolski prefekt, Shendam, 10. aprila (se zahvaljuje za podporo).

O. Mac Loone, Nagalama, 24. marca.

Škof Fortineaū, apostolski vikar, Diégo-Suarec, 30. aprila (se zahvaljuje za prejeti denar in obljubi, da bodo njegovi misijonarji opravili gotovo število sv. maš vsako leto za dobrotnike).

O. Ogé, apostolski prefekt, Sastown, 10. maja (se istotako zahvaljuje za denarno pošiljatev).

O. Dantin, apostolski prefekt, Betafo, 21. aprila. („Iz celega srca se zahvaljujem, cenjena dobrotnica, za velikodušni dar, ki ste ga v teh težkih časih poslali našim revnim misijonom. Pomnožili bomo naše hvaležne molitve za Vas! Sedaj mi bo mogoče olajšati najhujšo potrebo, pred vsem v našem misijonu Antanifotsy, kjer živita misijonarja, ki sem ju tja poslal v toliki bedi, da se celo domačini temu čudijo. Ker jima njuna revščina ni dovolila najeti hišice za 15 fr. mesečno, ki je bila vsaj nekoliko dostojna za človeka, sta bila primorana najeti si dve zamorski koči za 1'50 fr. in 2'50 fr. na mesec. So pa to tako revne luknje, da ni moč popisati, in v deževni dobi nad vse mokrotne. Življenje misijonarjev odgovarja njenemu stanovanju in žal, da bo zdravje v takih razmerah kaj kmalu uničeno. Res je prišel koncem februarja eden teh misijonarjev ves zdelan in upehan k meni. Shujšal je v teku enega meseca in pol za enajst in pol kg. Obdržal sem ga nad en mesec pri sebi, da si je nekoliko opomogel. — Z ozirom na osobje še naš vikarijat ni veliko trpel; samo en brat lajik je moral pod orožje. Zato smo lahko nadaljevali svoje misijonsko delo; toda tem bolj čutimo pomanjkanje denarnih sredstev“).

Sr. Evfemija, Rose Hill, 16. aprila.

O. Fracassini O. F. M., Assiut, 12. aprila.

Sr. Marija-Fidelija, biva sedaj v Rimu, da si okrepi zdravje. Od tam piše 12. maja, da bo prihodnje mesece z nekaterimi sestrami odpotovala v Zulu-deželo. A manjka ji še denarja za potne stroške, 3000 do 4000 fr.

Škof Jarosseau, O. Cap., apostol. vikar, Harar, 6. maja (se zahvaljuje za podporo).

Škof Givelet, S. I., Fianarantsoa, 23. aprila. („V našem domu za gobavce se stori veliko dobrega; popolnoma odgo-varja nadam, katere je vanj stavil njegov ustanovitelj preča-stiti o. Beycym. Gojovo rosi poseben blagoslov božji na to napravo. Pred nekaj dnevi sem imel tolažbo, brati sv. mašo v kapelici doma za gobavce ter opazoval z veseljem veliko vnemo ubogih bolnikov, od katerih so mnogi pristopili prvič k sv. obhajilu. Vsak dan molijo za svoje dobrotnike, in lahko ste prepričani, da Družbe sv. Petra Klaverja in njene požrtvo-valne vrhovne voditeljice ne bodo pozabili.“)

O. Keiling, S. Sp., apostolski prefekt, Huambo, 23. fe-bruarja. („Vsled nesrečne vojske so vse cene grozno posko-čile; za 30, 40, 50 in še več odstotkov. Vožnja na ladji se je podražila za polovico in še več. Vrhutega bodemo razen vojske imeli še lakoto, kakršne še nismo doživeli. V velikem delu planjav se ni moglo sejati, drugod pa setev zaradi suše ni mogla vzkliti. Najhujše pa je, da je vlada zasegla naše tovarne vozove za vojne namene proti Kuanyanasom, in tako ne moremo žita pripeljati niti od tam, kjer bi se še moglo dobiti. Bog nam pomagaj!“)

O. Coupé, O. M. I., Umsinsini, 28. maja (je zelo hva-ležen za prejeti dar. Brez pomoči naše vrhovne voditeljice, pravi med drugim, ne bi mogel postaviti male kapelice „Naše ljube Gospe Karmelske“.)

Sr. Jakoba, Limburg, 26. junija.

O. Alfonz Fernandez, trinitarec, Gelib (Benadir), 29. maja. (Ta poroča, da se je fasada njegove cerkve nena-doma udrla. Da jo zopet sezida, se mora zadolžiti. Cerkev sama bi se morala popraviti, ker streha in stene so zelo poškodovane, a manjkajo sredstva za to.)

Popolni odpustek,

**ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja
meseca decembra.**

Dne 21. decembra, na god sv. apostola Tomaža.

Dne 27. decembra, na praznik sv. apostola Janeza Evangelista.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Skupna vsota vseh za Odmev došlih darov v mesecu septembru 1412 K 96 v.

Izdaja Klaverjeva Družba v Solnogradu.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnila Katoliška tiskarna v Ljubljani.

Za en kosček kruha za vzdrževanje črnih katehistov v Afriki: M. Kostanjevec 5 K, A. Seljak 1 K, A. Vidmar nabrala 15 K, F. Kurent 1 K 40 v, J. Dolšak 50 K, M. Male 2 K 40 v, M. Koba 2 K, J. Pečolar nabral 8 K 70 v, A. Vidmar 96 v, A. Horvath nabrala 3 K 50 v, preč. g. kaplan Muri nabral 8 K 70 v, N. Zemljčič nabrala 12 K 80 v, J. Grčar 7 K 50 v, A. Guštin nabrala 20 K, I. Terzan 3 K 55 v.

Za kruh sv. Antona: J. Lovšin 1 K, I. Nodlar 3 K, H. Bajer 60 v, A. Kot 27 K, A. Mlekuš 1 K, K. Jerončič 3 K, M. Raspor 30 v, M. Hrovatin 1 K, M. Raspor 60 v, A. Koren 1 K 30 v, A. Radič nabrala 7 K 66 v, H. Zupan nabrala 7 K 50 v, N. N. v pismu 2 K, F. Rahle 10 K, M. Kodela nabral od celjskih dobrotnikov 22 K, F. Kupčič nabral od celjskih dobrotnikov 5 K, F. Kurent 60 v, N. N. 4 K, M. Grebenc 1 K 20 v, J. Dolšak 50 K, J. Kržišnik 2 K, J. Miklavčič 1 K, M. Kržišnik 2 K, M. Male nabrala 15 K 40 v, po nabiralniku 18 v, T. Lenard 3 K 64 v, Hribar 1 K, A. Rogel 1 K, K. Čuk 50 K, N. Žibret 1 K, F. Leskovšek 1 K, H. Svajger 20 v, N. 10 v, M. Žibret 10 K, N. N. 4 K, K. Igljič 2 K, preč. g. J. Palir 6 K, F. Kobal 10 K, F. Rozman 1 K, J. in R. Novak 80 v, M. Rozman 1 K, J. Prijatelj 20 v, M. Aušič 40 v, M. in A. Majcen 60 v, J. in F. Tratar 1 K, A. Najgerlič 3 K, M. Kranar 1 K 10 v, J. Vrbnjak 40 v, R. Dokl 1 K, N. Sodja nabrala v zahvalo 1 K 80 v, F. Zore 1 K, M. Dušek 1 K, J. Tomše 1 K, M. Mrzel 2 K, Oselišan 2 K, F. Resnik 1 K, F. Benda 4 K, T. Fille 4 K, H. Kastelic 2 K, A. Gregorič nabrala 2 K, A. Novak 40 v, po K. Ozebek 1 K 12 v, F. Germovnik 1 K 40 v, M. Kalan 1 K, N. N. 20 v, J. Snoj 3 K, A. Vidmar 2 K, N. N. 10 v, M. Makovec 2 K, F. Karika 1 K, J. Gerič 1 K, L. Žontar 1 K, P. Jarc 2 K, M. Dolšek 1 K, T. Kastelic 3 K, I. Terzan 2 K.

Za Klaverjev vinar: M. Male nabrala 13 K 20 v, J. Račić nabrala v tobačni tovarni 14 K.

Za „Otroško zvezo“ je bilo nabranih 10 K 40 v. Natančneje glej v „Zamorskem Otroku“!

Za misijonsko zvezo: Po preč. vodstvu Nemškega reda od č. Marijine družbe 12 K, K. Petrič nabrala 7 K 50 v, T. Fille 50 v.

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov 12 K; je bilo nabrano po: A. Vidmar 18 K, F. Lovšin 2 K, A. Mlekuš 2 K, I. Pohleven 48 K, M. Grebenc 6 K, A. Kržišnik 6 K, T. Lenard 8 K, F. Nosan 5 K, Hribar 4 K, A. Rogel 9 K, F. Černič 3 K, A. Stern 4 K, M. Rozman 3 K, N. Sodja 35 K 90 v, M. Jordan 17 K, M. Znidaršič 27 K, po preč. vodstvu Nemškega reda 8 K, A. Stih 3 K, K. Ozebek 4 K, po preč. vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega 11 K, K. Petrič 5 K, M. Kalan 2 K, L. Žontar 2 K, M. Dolšek 2 K, A. Rajter 6 K, I. Terzan 7 K 45 v.

Za Klaverjevo Družbo: K. Devetak 10 K 20 v, Jaklič 1 K.

Podporniški prispevki: A. in A. Poderžaj 2 K, P. Jarc 8 K.

Skupna vsota 1412 K 96 vinarjev.

Poslano v predmetih: Preč. g. župnik Jurinčič: podobice; A. Kovačič in tovarišice: belo obleko in perilo za krščenca; g. Zotter: belo obleko in perilo za krščenca. Od več oseb: rabljene znamke.

V spomin!

Kdor še ni poslal svojega prispevka kot naročnik ali pospeševalec, se vljudno prosi, da te prispevke čimprej vpošlje. Se bolje bodo storili oni naši prijatelji, ki bi hoteli obenem poslati naročnino za leto 1916. Kakor znano, se mora sedaj vse vnaprej plačati, istotako papir, barva in klišeji za misijonske časopise. Za prijazno izpolnitev te naše prošnje se vnaprej iz srca zahvaljuje

uredništvo.

!! Prosim, pošljite nam mašnih štipendijev !!

(mašna darila)

za misijonarje v Afriki, ki so dostikrat edina podpora tem oznanjevalcem sv. evangelija. Da jim bo pa z ustanovo tudi resnično pomagano, prosimo, da ista ne znaša manj ko

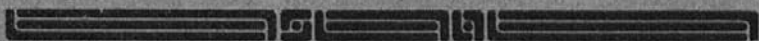
dve kroni.

Za lažjo razdelitev mašnih daril se je obrnila naša vrhovna voditeljica do vseh apostolskih vikarjev in prefektov s prošnjo, da ji naznanijo, koliko jih rabijo vsak mesec. Iz došlih odgovorov se vidi, da bi Družba potrebovala

mesečno 8000 mašnih štipendijev,

da pokrije potrebo istih v afriških misijonih.

Družba sv. Petra Klaverja ima od sv. stolice dovoljenje za misijonarje v Afriki prejemati in jim izročati denar za sv. maše, kar tudi najvestneje izvršuje. Vsak mesec odpošlje mašne štipendije apostolskim vikarjem in prefektom, ki jih potem razdele med svoje misijonarje ter so porok, da se res služijo. Kolika milost je pač, vzdrževati življenje teh s toliko revščino se borečih misijonarjev in skrbeti za kruh in vino, ki se spreminja v presv. Telo in Kri Kristusovo! Kdo ne bo rad in z veseljem skazoval takorekoč očetovske in materinske ljubezni s tako mašno ustanovo ter se obenem udeležil neprecenljivih sadov najsvetejše daritve?

Poziv vsem prijateljem mladine!

Staršem, prečastitim katehetom, predstojnikom penzionatov, učiteljicam in vsem, ki se pečajo z vzgojo mladine, nudi Družba sv. Petra Klaverja prilliko za nakup **dobrih, cenih časopisov**, ki bodo obenem zbudili v srcih otrok zanimanje za misijone. Sedaj pred božičem da letnik 1914 svojega ilustriranega misijonskega časopisa

„Zamorski otrok“

za znižano ceno 40 v (s poštino 50 v),
v lepem barvanem kartonu s poštino 80 v.

Mlade duše so tako dovezetne za vse dobro in blago! Če bodo brali o usodi ubogih poganov, se bodo učili ceniti srečo, da imajo krščanske starše in da so otroci katoliške Cerkve. Zbudi se jim želja pomagati nesrečnim zamorskim otrokom; radi bi jih privedli k božjemu prijatelju otrok. Radi prinesejo v ta namen majhno žrtev, kar vpliva nanje vzgojno. Zato se priporoča za mnogoštevilna naročila

Družba sv. Petra Klaverja,
Ljubljana, Pred škofijo št. 8.